

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 44/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B., zastúpeného advokátkou Mgr. S. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 17 CoP 53/2007 a jeho rozsudkom z 18. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2008 (doplnená podaním z 23. januára 2008) doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu („práva na spravodlivý súdny proces“) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 17 CoP 53/2007 a jeho rozsudkom z 18. septembra 2007.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 CoP 53/2007 z 18. septembra 2007 s tým, aby bol tento rozsudok zrušený a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, v ktorom sa *„krajskému súdu ... prikazuje konať vo veci bez porušenia základných práv sťažovateľa“*. Žiada tiež odložiť vykonateľnosť predmetného rozsudku a náhradu trov právneho zastúpenia advokátom.

1. Zo sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že Okresným súdom Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) bolo pod sp. zn. 10 Nc 741/03 vedené konanie *„vo veci určenia vyživovacej povinnosti zo strany otca za obdobie od 1. januára 2003 do 29. marca 2007“* na maloleté deti V. a O. sťažovateľa a jeho manželky I. K. (ďalej len „matka“). Konanie začalo na návrh matky z 21. marca 2003. Manželstvo sťažovateľa bolo v priebehu tohto konania rozvedené rozsudkom okresného súdu, ktorý v súvislosti s rozvodom bol právoplatný 25. novembra 2006 a v súvislosti s úpravou práv a povinností rodičov k maloletým deťom bol právoplatný 29. marca 2007. Maloleté deti boli *„na čas po rozvode... zverené do výchovy a opatery matky a otec bol zaviazaný prispievať na výživu detí po 1 800 Sk mesačne“*. Maloletým deťom bol ustanovený opatrovník a po vykonanom dokazovaní okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 Nc 741/03 z 23. mája 2007 rozhodol tak, že sťažovateľovi určil *„výživné na maloleté deti (...) na každé po 624,- Sk mesačne od 1. 1. 2003 do 31. 5. 2003 a od 1. 6. 2003 upravuje výživné na V. po 1.500,- Sk a na O. po 1.500,- Sk mesačne do 29. 3. 2007. Zameškané výživné za obdobie od 1. 1. 2003 do 29. 3. 2007 zo strany otca k mal. V. je 21.120,- Sk a k mal. O. je vo výške 21.120,- Sk. Zameškané výživné je otec povinný zaplatiť na V. a O. jednorázovo do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“*.

2. Rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním z 15. júla 2007, ktorým namietal, že:

2.1 *„konanie sa začalo na návrh, podaním zo dňa 21. 3. 2003 na podateľňu Okresného súdu v Považskej Bystrici v zmysle § 79 ods. 1 O. s. p., pričom ako navrhovateľ sú uvedené maloleté deti odporcu V. a O. (...)“*. Sťažovateľ *„považuje konanie vo veci samej, začaté na základe návrhu detí podpísaného ich matkou za zmätočné a v rozpore*

s citovanými zákonnými ustanoveniami. Z dôvodu, že na začatie konania vo veci samej prvostupňový súd nevydal uznesenie, ktorým by začalo konanie vo veci zverenia maloletých detí do osobnej starostlivosti matky a určenie výživného, neboli splnené podmienky konania. Nedostatok podmienok konania nemôže podľa navrhovateľa zhojiť ani následné uznesenie súdu zo dňa 30. apríla 2003 o ustanovení opatrovníka mal. deťom“.

2.2 „Prvostupňový súd rozhodol vo veci samej, sp. zn. 10 Nc 741/2003 bez toho, že by odvolateľa riadne predvolal na pojednávanie a umožnil mu vyjadriť sa k dôkazom predloženým matkou mal. detí. Z odôvodnenia samotného napádaného rozsudku nevyplýva, či vo veci samej súd vytýčil pojednávanie, či odvolateľa na pojednávanie sp. zn. 10 Nc 741/2003 riadne predvolal, prípadne z akého dôvodu súd meritórne rozhodol bez prítomnosti odvolateľa.

Súd na základe návrhu zo dňa 21. 03. 2003 pokračoval v konaní vo veci zverenia maloletých detí do osobnej starostlivosti matky aj keď túto otázku už vyriešili súdy v konaní o rozvod sp. zn. 7C 186/05 a 17Co 361/2006, v ktorých rozhodli o zverení mal. detí do osobnej starostlivosti matky. Svedčí o tom procesný postup súdu ako i procesnoprávny úkon matky mal. detí, ktorými súd umožnil matke detí zobrať späť návrh o zverenie detí do osobnej starostlivosti. Takýto postup nemá oporu v zákone z toho dôvodu, že ex offio úkon zastavenia v časti konania vo veci zverenia starostlivosti detí do osobnej starostlivosti matky patrí súdu a taktiež z dôvodu porušenia ust. § 31 ods. 2 zákona č 36/2005 Z. z. podľa, ktorého v zmysle § 118 toho istého zákona sa dokončia konania vo veciach výživného, o ktorých súd nerozhodol do 1. apríla 2005.

Takýmto postupom súd založil vadu konania pre porušenie § 159 ods. 3 O. s. p.“

2.3 Okresný súd nedostatočne („neúplne“) zistil skutkový stav vo vzťahu k jeho príjmom, pracovnému zaradeniu, obdobiam nezamestnanosti, ako aj jeho dovtedajšiemu prístupu k plneniu vyživovacej povinnosti k maloletým.

Na základe týchto skutočností navrhol, „aby odvolací súd napádaný rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici 10 Nc 741/03 zo dňa 23. mája 2007 zrušil a konanie zastavil. Alternatívne

Ak sa súd nestotožní s názorom odvolateľa zastaviť konanie, odvolateľ navrhuje aby odvolací súd napádaný rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici 10 Nc 741/03 zo dňa 23. mája 2007 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie“.

3. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 17 CoP 53/2007 z 18. septembra 2007 „rozsudok okresného súdu v napadnutej časti“ potvrdil. V úvode odôvodnenia rozsudku krajský súd oboznámil rozhodnutie okresného súdu a podstatné skutočnosti, ktoré jeho výrok odôvodňovali. Taktiež oboznámil obsah odvolania sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku, písomné vyjadrenie matky maloletých k odvolaniu, vyjadrenie a návrh kolízneho opatrovníka.

Krajský súd sa pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia najprv zaoberal aktuálnosťou právnych noriem, ktoré pri rozhodovaní aplikoval:

„Odvolací súd vec preskúmal v zmysle ust. § 212 ods. 1 a 214 ods. 2 písm. g) O. s. p. bez nariadenia pojednávania, pretože odvolanie smerovalo proti rozsudku, ktorý rozhodol len o výžive maloletého dieťaťa a zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa ust. § 219 O. s. p. potvrdiť.

Podľa ust. § 118 zákona č. 35/2006 Z. z. o rodine, účinného od 1. 4. 2005, konania vo veciach výživného podľa tretej časti tohto zákona, o ktorých súd nerozhodol do 1. apríla 2005, sa dokončia podľa tohto zákona.

Podľa ust. § 62 ods. 3 Zákona o rodine č. 36/2005, ktorý nadobudol účinnosť dňom 1. apríla 2005 každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona.

Súd prvého stupňa v danej veci rozhodol o návrhu matky na určenie výživného za obdobie od 1. 1. 2003 v čase účinnosti nového zákona č. 36/2005 Z. z. - Zákona o rodine, ktorý bol účinný od 1. apríla 2005. Z prechodných ustanovení tohto zákona ust. § 118 vyplýva, že právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2005 sa posudzujú podľa ust. tohto zákona.

V súčasnosti, v zmysle Zákona o rodine účinného od 1. apríla 2005, treba teda vec posúdiť podľa ust. § 62 ods. 1-5 cit. zákona, podľa ktorého plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.“

V ďalšom na základe v konaní zistených relevantných skutočností krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie o peňažných záväzkoch sťažovateľa voči jeho maloletým deťom (dlh na výživnom a aktuálne výživné):

„Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa vyplýva, že rodičia v čase podania návrhu matkou (dňa 21. 3. 2003) nezabezpečovali spoločnú domácnosť, spoločne už nebývali a ich manželstvo bolo neskôr rozvedené rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 7 C/186/05 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co/361/2006, ktorým boli maloleté deti zverené do starostlivosti matky a otcovi bolo určené výživné na každé dieťa vo výške po 1.800,- Sk mesačne od právoplatnosti tohto rozsudku.

Nakoľko matka počas konania sp. zn. 10 Nc/741/03 zobrala návrh o zverenie detí do osobnej starostlivosti, súd prvého stupňa správne uznesením na pojednávaní dňa 23. 5. 2007 v tejto časti konanie zastavil. Otázka zverenia detí do starostlivosti bola vyriešená rozsudkom o rozvoде.

Súd prvého stupňa správne postupoval, keď výživné pre obe maloleté deti priznal spätne za obdobie od 1. 1. 2003 do 31. 5. 2003 vo výške 624,- Sk mesačne na každé z nich, nakoľko v tomto období bolo preukázané, že otec bol nezamestnaný a bol bez príjmu. Takto stanovená výška výživného zodpovedá 30 % sumy životného minima podľa ust. § 62 ods. 3

Zákona o rodine platného od 1. apríla 2005. Od 1. 6. 2003 do 29. 3. 2007 súd správne určil výživné na každé z detí mesačne sumou po 1.500,- Sk, nakoľko od mesiaca júna 2003 otec nebol už evidovaný na úrade práce, z evidencie uchádzačov sa dal vyradiť a od júla 2003 nastúpil do zamestnania, čo potvrdil sám v odvolaní. V čase júna 2003 maloletá V. mala 11 rokov a maloletý O. mal už 10 rokov. Obe deti boli školopovinné. Vzhľadom ako na ich vek, tak aj každodenné potreby školopovinných detí zároveň zohľadniac aj starostlivosť matky o ne, odvolací súd zvýšenie výživného od júna 2003 do marca 2007 na sumu 1.500,- Sk mesačne na každého z maloletých považuje za úmerné a vzhľadom ku skutočnosti, že prevažnú časť tejto doby bol otec zamestnaný, čo potvrdzujú aj ním uvedené údaje v odvolaní, bol schopný už v takejto výške výživné splácať. Umocňuje to aj skutočnosť, že okrem výživného bol schopný zabezpečiť svoje deti aj darmi primeranej hodnoty. Obdržané dary však nenahrádzajú krytie každodenných potrieb maloletých.“

K námietke sťažovateľa, že okresný súd konal v jeho neprítomnosti, krajský súd uviedol:

„odvolací súd zo spisu zistil, že otec bol na pojednávanie konané dňa 23. 5. 2007 riadne predvolaný, čo dokumentuje jeho písomné podanie zo dňa 18. 5. 2007 (č. l. 81), ktorým sa ospravedlnil z tohto pojednávania, avšak neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by bolo potrebné, aby zákonný sudca pojednávanie odročil. Požiadavku o ospravedlnenie svojej neúčasti odôvodnil tým, že mu do tohto dňa pojednávania nebol doručený návrh matky. Zo spisu je zrejmé, že návrh mu bol doručený dňa 7. 5. 2003 (doručenka v spise pri č. l. 1) a potvrdzuje to aj jeho vyjadrenie zo dňa 12. 5. 2003 (č. l. 4), ktorým na návrh matky reaguje. Tým sa jeho námietka v tomto smere stáva bezpredmetnou a súd s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O. s. p. oprávnene konal aj v neprítomnosti otca.“

V závere rozsudku krajský súd konštatoval, že

„Súd prvého stupňa sa riadil ustanoveniami Zákona o rodine (ust. § 62 ods. 2, 3 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine), dostatočne zistil skutkový stav a rozhodol správne o zvýšení výživného ako aj o zameškanom výživnom na obe maloleté deti, zohľadniac otcove dobrovoľné plnenie výživného.

Odvolaací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 219 O. s. p. “.

4. K námietke sťažovateľa o právnej závadnosti („vade“) návrhu na začatie konania vo veci („z návrhu nie je možné určiť, že by maloleté deti boli zastúpené matkou. Osoba, ktorá podpísala návrh nie je v návrhu identifikovaná. Taktiež z návrhu nevplyva, v akom právnom postavení je voči navrhovateľom. Napriek týmto skutočnostiam súdy v rozhodnutiach označujú návrh na konanie za návrh matky...“) považuje ústavný súd za právne relevantné doslovne citovať obsah spornej listiny, ktorá je označená odtlačkom pečiatky okresného súdu s označením dátumu jej doručenia („došlo: 21. 03. 2003“):

„Okresný súd

Považská Bystrica

N á v r h :

Navrhovateľ: Mal. V. a O. K.. Bytom u matky I. K., bytom P., zamestnanej u Mgr. B. Ž.

Proti odporcovi: P. K., bytom B., dobrovoľne nezamestnaný

o zverenie do výchovy a opatery a určenie výživného

S otcom maloletých detí sme manželia, avšak ja som bola nútená opustiť spoločnú domácnosť. Odišla som aj s deťmi a v súčasnej dobe bývame u mojej matky v P. v trojizbovom byte. Maloleté deti sa tu cítia dobre. Navštevujú V. základnú školu. V. navštevuje 5. triedu a O. 4. triedu, kde dosahujú výborné vyučovacie výsledky. Ja pracujem so zárobkom asi 3 000.- Sk, nakoľko som na pol úväzku. Mesačne platím exekučné zrážky v sume asi 750.- Sk. Prídavky na deti poberám v sume 540.- Sk.

Otec detí podnikal, avšak v súčasnej dobe sa domnievam, že je dobrovoľne nezamestnaný.

Býva v byte, ktorý sme mali spoločne prenajatý. Aký dosahuje príjem neviem uviesť.

Po prevedenom dokazovaní žiadam, aby súd vyniesol tento rozsudok:

Súd zveruje mal. deti: V. a O. do výchovy a opatery matke. Otec je povinný prispievať na ich výživu mesačne na V. sumou 2 200.- Sk a na O. 2 000.- Sk od 1. 1. 2003.“

Pod návrhom je rukou napísaný čitateľný podpis „I. K.“.

Ústavný súd k tomuto tvrdeniu sťažovateľa považuje za právne relevantné ešte citovať aj z už prezentovaných rozhodnutí (a ich odôvodnení) vo veci konajúcich súdov:

a) „Matka sa svojim návrhom, ktorý podala (...) Návrh o zverenie detí do osobnej starostlivosti matka zobrala späť. Otec s návrhom matky nesúhlasil (...). Opatrovník s návrhom matky súhlasil, žiadal návrhu vyhovieť.“ (Zo strany 2 odôvodnenia prvostupňového rozsudku.)

b) „Matka v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že návrh podala v súlade so zákonom a otec sa pod rôznymi zámkami nezúčastňoval pojednávani. Dary, ktoré maloletí obdržali od otca nie sú určené na pokrytie bežných potrieb maloletých a uvítala by naopak pravidelné platenie výživného. Prístup otca k vyživovacej povinnosti je nezodpovedný. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. (...) Súd prvého stupňa v danej veci rozhodol o návrhu matky na určenie výživného za obdobie od 1. 1. 2003“. (Zo strany 3 odôvodnenia rozsudku krajského súdu.)

(...)

„Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa vyplýva, že rodičia v čase podania návrhu matkou (dňa 21. 3. 2003)...

Nakoľko matka počas konania sp. zn. 10 Nc/741/03 zobrala návrh o zverenie detí do osobnej starostlivosti, ...“ (zo strany 4 odôvodnenia rozsudku krajského súdu).

Navyše podľa názoru ústavného súdu by predmetná námietka sťažovateľa neobstála, aj keby bola preukázaná, a to vzhľadom na ustanovenie § 81 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého aj bez návrhu môže súd začať konanie vo veciach starostlivosti o maloletých (konanie o určenie výživného na maloleté deti je uvedeným konaním, pozn.)

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je namietané porušenie označeného základného práva postupom krajského súdu a jeho rozsudkom (sp. zn. 17 CoP 53/2007 z 18. septembra 2007) vo veci určenia vyživovacej povinnosti vedenej okresným súdom pod sp. zn. 10 Nc 741/03. Krajský súd mal spôsobiť namietané porušenie základného práva tým, že *„pri rozhodovaní opomenul vziať do úvahy uvedené skutočnosti a dôkazy, ktoré sťažovateľ súdu zaslal. Takýto postup súdu považuje sťažovateľ za nedostatočne zistený a vyhodnotený skutkový stav, ktorý môže byť dôvodom na nesprávne rozhodnutie vo veci. Týmto postupom súdu bolo podľa sťažovateľa porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces“*.

Ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľa týkajúca sa odôvodnenia jeho tvrdení o *„procesných pochybeniach súdu“*, ktoré mali spôsobiť porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, uvedená v sťažnosti, je totožná s argumentáciou

prezentovanou sťažovateľom v jeho odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„V odvolaní sťažovateľ vymedzil odvolací dôvod v procesnom pochybení súdu a to v tom, že prvostupňový súd začal na základe podania maloletých detí odporcu konanie vo veci ich zverenia a určenia výživného, pričom nevydal uznesenie, ktorým by sa konanie začalo.

Ďalej sťažovateľ namietal prejednanie veci bez účasti sťažovateľa na prvostupňovom súde bez jeho riadneho predvolania na pojednávanie.

Sťažovateľ tiež v odvolaní namietal procesné pochybenie prvostupňového súdu, v tom, že bez opory v zákone umožnil matke maloletých detí vystupovať ako účastníkovi konania, keď v konaní akceptoval jej návrh na späťvzatie návrhu maloletých detí v časti zverenia do výchovy.

V konečnom rade sťažovateľ namietal neúplne zistený skutkový stav vo veci samej.“
(K uvedenému pozri bod 2 I. časti odôvodnenia.)

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorým reagoval na jednotlivé body obrany sťažovateľa uvedené v jeho odvolaní (porovnaj body 2 a 3 I. časti odôvodnenia, ako aj závery vyplývajúce zo skutočností uvedených v bode 4 I. časti odôvodnenia vo vzťahu k aktívnej legitímácii navrhovateľa vo veci vedenej pred všeobecnými súdmi), s prihliadnutím k už vopred prezentovaným právnym názorom ústavného súdu po predbežnom prerokovaní považuje sťažovateľovu sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil dostačujúcim spôsobom, jeho odôvodnenie je zrozumiteľné a reagovalo na námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní. Postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru nemožno považovať za svojvoľný alebo za zjavne arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, nerozhodoval už o ďalších návrhoch sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2008